

HEINRICH HEINE

Die Loreley

Ich weiß nicht, was soll es bedeuten,
Daß ich so traurig bin,
Ein Märchen aus uralten Zeiten,
Das kommt mir nicht aus dem Sinn.

Die Luft ist kühl und es dunkelt,
Und ruhig fließt der Rhein;
Der Gipfel des Berges funkelt,
Im Abendsonnenschein.

Die schönste Jungfrau sitzet
Dort oben wunderbar,
Ihr gold'nes Geschmeide blitzet,
Sie kämmt ihr goldenes Haar,

Sie kämmt es mit goldenem Kamme,
Und singt ein Lied dabei;
Das hat eine wundersame,
Gewalt'ge Melodei.

Den Schiffer im kleinen Schiffe,
Ergreift es mit wildem Weh;
Er schaut nicht die Felsenriffe,
Er schaut nur hinauf in die Höh'.

Ich glaube, die Wellen verschlingen
Am Ende Schiffer und Kahn,
Und das hat mit ihrem Singen,
Die Loreley getan.

Loreley

(efter HEINE)

Jag vet ej – hur skall jag förklara
det vemod mig gripit har?
Ej vill mig ur sinnet fara
en saga från forna dar.

Det faller en skymningsdimma
och sakta flyter Rhen,
och bergets topp ses glimma
i qvällsolsrodnadssken.

Där uppe en ungmö sitter
i underbar fågringsvår,
med gyllene smidens glitter,
och reder sitt gyllene hår.

Sitt hår hon med guldkam reder
och sjunger därvid en sång.
Så väldig den ljuder dit neder,
så underlig, tonernas gång.

Och seglarn i liten julle,
han gripes av hejdlöst ve;
på skären han akta skulle,
men måste mot höjden se.

Den seglarn och jullen torde
försjunka i böljegång,
och Loreley detta gjorde,
hon gjorde det med sin sång.

VIKTOR RYDBERG.

Jag vet ej — hur skall jag förklara
det vemod mig gripit har?
Ej vill mig ur sinnet fara
en saga från forna dar.

Översättningen på föregående sida är den version som publicerades i *Illustrerad Året Om* 1887:4 och skiljer sig i vissa punkter från den som publicerades i *Dikter. Andra samlingen* (1891).